

TEZAU LITURGIC
7 IULIE
+SERAFIM,
EPISCOPUL ARGHIROPOLISULUI

PARACLISUL
SF. MARI
MUCENIȚE
CHIRIACHIA

ATENA, 2020

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΚΑΙ ΑΘΛΗΦΟΡΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Μετά τον ευλογητόν, το Κύριε εισάκουσον, Είτα το, Θεός Κύριος' και το τροπάριον. Ήχος Δ' . Ο υψωθείς εν τῷ Σταυρῷ...

Τὴν εξανθήσασαν ἀγνείας λαμπρότητι, ὡς ἐν κοιλάσιν εὐωδέστατον ἴον, Κυριακὴν τὴν ἔνδοξον, Μαρτύρων καλλονήν, πάντες ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, ρύσαι τοὺς υμνοῦντάς σε, τῶν δεινῶν σαῖς πρεσβείαις' ἵνα γεραίρωμεν εὐλαβῶς, τὴν πανεύφημόν σου Μνήμην, Ἀθληφόρε ἀξιάγαστε.

Δόξα. Καὶ νῦν Θεοτόκιον. Οὐ σιωπήσομεν...

Ὁ Ν' . Καὶ ὁ Κανὼν.

Ὡδὴ Α'. Ήχος Πλ. Δ' . Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ὑμνοῦμεν σε πόθῳ, Κυριακὴ, Χριστοῦ Ἀθληφόρε, καὶ δεόμεθά σου θερμῶς, παράσχου λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, πᾶσι τοῖς κάμνουσι τὴν ἀνάρρωσιν.

Μαράνασα, Μάρτυς, σώμα το σον, Θεού δι' αγάπην,
κακουχίαις τε και δεινοίς' διο τα του σώματός μου πάθη,
δι' εγκρατείας μαράναι αξίωσον.

Νυκτός Χριστού Μάρτυς και σκοτασμού, της
πλάνης φυγούσα, ηξιώθης θείου φωτός' καμέ φωτισθήναι
ταις λιταίς σου, θεοφεγγέσιν ακτίσιν αξίωσον.

Θεοτόκιον.

Εκένωσε, Κόρη, ο ποιητής, εν τη ση κοιλία,
εαυτόν τους δε πατρικούς, κόλπους το καθόλου μη
κενώσας, δια το σώσαι ως Θεός το ανθρώπινον.

Ωδή Γ' Σύ εί το στερέωμα.

Ύασαι τα πάθη μου, τα της ψυχής και του
σώματος, ταις προς Θεόν, ενθήρμοις λιταίς σου, Κυριακή
μεγαλώνυμε.

Σύνεσίν μοι δώρησαι, τω ασυνέτω, Πανθαύμαστε,
Κυριακή, ίνα πράττω πάντα, του Θεού τα προστάγματα.

Εκ σου, Παμμακάριστε, Κυριακή, την κατάπαυσιν,
νόσων δεινών, πόθω αναμένω, απολαύσαι πρεσβείες σου.

Θεοτόκιον.

Μαρία γενέσθαι μοι, τω μολυνθέντι τοις
παιίσμασιν, ίλεων νύν, τον εκ σου τεχθέντα, ασιγήτως
δυσώπησον.

Ωδή Δ' . Εισακήκοα Κύριε...

Απαστράπτουσα θαύμασιν, εκ των προσφευγόντων
σοι, Μάρτυς ένδοξε, των παθών φρικτήν σκοτόμαιναν,
απελαύνεις όντως ταις πρεσβείαις σου.

Ρείθρα όντως, Πανένδοξε, ιαμάτων άφθονα
αναβλύζουσα, τοις τιμώσι σην πανήγυριν, ρώσιν ταις λιταίς
σου νυν χορήγησον.

Των Μαρτύρων την εύκλειαν, την Κυριακήν
ανυμνήσωμεν, οι Πιστοί και επαινέσωμεν, ως τετυχηκότες
απαλλαγής των δεινών.

Θεοτόκιον.

Υφαντόν εκ της άνωθεν, χάριτος χιτώνα, Παρθένε,
ένδυσον, τον σον δούλον ταις πρεσβείαις σου, και τη
αφθαρσία με περίβαλε.

Ωδή Ε' . Φώτισον ημάς...

Σόφισόν με νύν, της σοφίας ταις ελλάμψεσι, ταις
υπέρ νούν και υπέρ έννοιαν, και φωτί θείω, Κυριακή με
φωταγωγήσον.

Κύμασι δεινοίς, αμαρτίας βυθιζόμενον, και ταις τρικυμαίαις των θλίψεων, Κυριακή με, του κινδύνου ελευθέρωσον.

Ύψιστον Θεόν, όν εκήρυξας, Πανεύφημε, τούτον εκδυσώπει υπέρ του δούλου σου, παθών θλιβόντων, και δεινών απαλλαγίναί με.

Θεοτόκιον.

Ρύπου με παθών, μεσιτεία σου καθάρισον, και την σκοτισθείσαν ψυχήν μου φώτισον, ίνα δοξάζω και υμνώ σε, Πολυϋμνητε.

Ωδή ΣΤ΄ . Ιλάσθητί μοι.

Ιδείν την δόξαν Θεού, επιποθώ ο ταλαίπωρος, Κυριακή, προς την σην, προσφεύγω βοήθειαν, θερμώς σου δεόμενος, όπως ταις λιταίς σου, ταύτης γένωμαι νύν μέτοχος.

Αγάπη προς τον Θεόν, πάντα ως φρούδα κατέλιπες, Κυριακή τα εν γη΄ Σύ ούν και τον δούλόν σου, παριδείν αξίωσον, πάντα τα ηδέα, και αγίως πολιτεύεσθαι.

Κρατήρα, Κυριακή, θανατηφόρον κεκέρακεν, η Εύα πάλαι εμοί΄ Σύ δε τοις σοις αίμασιν, οίνόν μοι ενοτάλαξον, της αθανασίας, την καρδίαν μου ευφραίνοντα.

Θεοτόκιον.

Ἡ μόνη καταφυγή, Χριστιανῶν συ βοήθησον, τῶ
κινδυνεύοντι νῦν, καὶ χεὶρά μοι ὀρέξον, καὶ πρὸς τὸν
λιμένα με, τὸν τῆς σωτηρίας, καθοδήγησον, Πανάκραντε.

Διάσωζε, Κυριακὴ Ἀθληφόρε, ταῖς πρὸς Θεὸν σου
πρεσβείαις, ἀπὸ ποικίλων κινδύνων τοὺς δούλους σου, καὶ
ἴασαι τὰς δεινὰς ἡμῶν νόσους.

Καὶ Θεοτόκιον. Ἄκραντε...

Κοντάκιον Ἦχος Β΄ .

Ἀνέτειλεν ἡμῖν λαμπρὰ, ὡσπερ ἥλιος, ἡ Μνήμη
σου Σεμνὴ Κυριακὴ Ἀθληφόρε, νέφη τῶν παθῶν
ἀποδιώκουσα, καὶ φωταγωγούσα τοὺς εὐσεβῶς, τῆ σὴ
Εἰκόνι προσπελάζοντας, καὶ σε πόθῳ καὶ πίστει
γεραίροντας.

Καὶ εὐθύς τὸ Προκείμενον. Ἦχος Δ΄ .

Υπομένων υπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι,
καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Στίχος. Καὶ ἕστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ
κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Ευαγγέλιον. Εκ του κατά Ματθαίον (Γ' . 16 – 22).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς· Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων. Γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γάρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ ἐν συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς. Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δε καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δε παραδιδώσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τι λαλήσητε· δοθήσεται γάρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ᾠρᾷ τι λαλήσητε· οὐ γὰρ ὑμεῖς εἰσθε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν. Παραδώσει δε ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον, καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς. Καὶ ἐσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δε υπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Δόξα...Ταις της Αθληφόρου...

Και νύν...Ταις της Θεοτόκου...

Στίχος. Ελεήμον, ελέησόν με ὁ Θεός...

Και τὸ παρὸν προσόμοιον. Ἦχος Πλ. Β'.

Ουδείς καταφεύγων εν τη σκέπη σου
,κατησχυμένος εκπορεύεται, Κυριακή Αθληφόρε, αλλ'
αιτείται την ρώσιν, και λαμβάνει την ίασιν, παρά Θεού ταις
ικεσίαις σου.

Ωδή Ζ' . Παιδες Εβραίων.

Πάντων δεινών αρρωστημάτων, τα ιάματα
λαμβάνομεν αφθόνως, οι πιστός τη θερμή, προστρέχοντές
σοι, σκέπη, Κυριακή Πανένδοξε, ταις ενθέοις σου
πρεσβείαις.

Όμβρους παρέχεις ιαμάτων, καταπαύουσα το πυρ
αρρωστημάτων, και Πιστούς συ ποιείς, υμνείν
αδιαλείπτως' ευλογητός ει Κύριε, ο Θεός εις τους αιώνας.

Θέσει, ώ Μάρτυς, θεουμένη, ως εγγίζουσα τω
θρόνω του Υψίστου, υπέρ πάντων ημών, των σε
ανευφημούντων, υμνωδών εν κάλλεσι, τον Θεόν αεί
δυσώπει.

Θεοτόκιον.

Ως περ ο Άσωτος, Μαρία, νύν προχέω τα δάκρυα
αφθόνως' ως Τελώνης αεί, ιλάσθητι κραυγάζω' σώσόν με
τοίνυν, Δέσποινα, Μητρικαίς σου ικεσίαις.

Ωδή Η' . Τον Βασιλέα.

Σύ των αιμάτων, τοις σταλαγμοίς σου, Παρθένε, αποξήρανον βυθόν αμαρτίας, και χορήγει ρώσιν, τοις κάμνουσι λιταίς σου.

Εύχου Κυρίω, Κυριακή Αθληφόρε, υπέρ πάντων των σοι προσφευγόντων, και ρύου κινδύνων, αυτούς σαις ικεσίαις.

Ρύσαι σον δούλον, Κυριακή Αθληφόρε, τον τη σκέπη τη ση προσελθόντα, νόσων ολεθρίων, και θλίψεων λιταίς σου.

Θεοτόκιον.

Αγνή Παρθένε, εκ κατωτάτου βυθού με απογνώσεως ρύσαι και προς όρμον, μετανοίας βιον, ίθυνον του σου δούλου.

Ωδή Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Φωτί τω απροσίτω, εντρυφώσα, θεόφρον, της αμαρτίας ακλύν την κακόζοφον, εκ των σων δούλων λιταίς σου, νυν διασκέδασον.

Ευφρόσουνον ημέραν, άγει νύν η Κτίσις, Κυριακή, την σην Μνήμην γεραίρουσα, και ειρηναίαν' εκ των λιτών σου, κατάστασιν αναμένουσα.

Ύασιν ταχίστην, δώρησαι λιταῖς σου, Κυριακή
Αθληφόρε, και φώτισον, τον σκοτεινόν αμαρτίαις, νούν
μου, Πανένδοξε.

Θεοτόκιον.

Μετά Θεόν, Παρθένε, άμαχον προστάτιν, και
αντιλήπτορα μέγιστον έχων σε, κράζω σοι σώσον, τον
δούλον σου Άκραντε.

Το, Άξιόν εστι, και τα παρόντα Μεγαλυνάρια.

Έπιδε εξ ύψους θείου Χριστού, Νύμφη
στεφηφόρε, και επίσκεψαι τους πιστώς, σε ανευφημούντας,
και θείαις σου πρεσβείαις, νόσων παντοίων' ρύσαι, και
πάσης θλίψεως.

Τον Χριστόν ποθήσασα αληθώς, έσπευσας
τεθνάναι, και θυσίαν προσενεγκείν, σεαυτήν αγία, Κυριακή
θεόφρον' τούτον ούν εκδυσώπει, υπέρ των δούλων σου.

Και το, Πάσαι των Αγγέλων...

Τρισάγιον και το τροπάριον. Ήχος Δ' . Ταχύ προκατάλαβε.

Ως βρύσις πολύκρουνος, Παρθενομάρτυς
Χριστού, κατήρδευας, Πάνσοφε, την Εκκλησίαν αυτού, και
ήθλησας άριστα' έσωσας τους εν σκότει, της ειδωλομανίας,

αίγλη των σων θαυμάτων, Κυριακή Αθληφόρε, διο εν
παρρησία Χριστώ, πρέσβευε σωθήναι ημάς.

Η το παρόν απολυτίκιον.

Ήχος Πλ. Α΄ . Τον Συνάναρχον Λόγον.

Καλλιέρημα ὄφθης και θύμα ἅγιον,
προσενεγκούσα τῷ Πλάσῃ την καθαρὰν σου ψυχὴν, ἣν
εδόξασε Χριστός, ὦ καρτερόψυχε. Ὅθεν και βρύει δια σου,
τοῖς τιμῶσι σε πιστοῖς, τας χάριτας υπέρ ψάμμον, Κυριακή
αθληφόρε, ως ελεήμων και φιλάνθρωπος.

Ο Ἱερεὺς ως ἔθος μνημονεύει.

Εἰς την ἀπόλυσιν ψάλλομεν το παρόν Προσόμοιον. Ήχος

Β΄. Ὅτε εκ του ξύλου Σε νεκρόν...

Κλάδος ευκλεῆς, Κυριακή, ρίζης διασήμου
εδείχθης, Χριστόν κηρύξασα, φέρων της αθλήσεως, καρπὸν
σωτήριον, και ξηραίνων εν χάριτι, φυτὰ ασεβείας ὅθεν σε
δοξάζοντες, καθικετεύομεν, ρύσαι ταις πρεσβείαις σου
πάσης, λύμης των παθῶν αχλυώδους, τους τη θεία σκέπη
σου προστρέχοντας.

